

ΔΙΑΤΙ ΑΠΕΠΕΙΡΑΘΗ Ν' ΑΥΤΟΚΤΟΝΗΣΗ Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΗΣ ΜΑΝΤΖΟΥΡΙΑΣ

ΜΙΑ ΜΑΚΡΥΝΗ ΚΑΙ ΠΙΚΡΗ ΕΞΟΡΙΑ

Πρό έξι μηνών μόλις, ο πύλινος βασιλιάς του μεγαλύτερου κράτους του κόσμου παραδόθηκε τὸ θρόνο του γιὰ τὴν ἀπολυτοκρατική γυναίκα ποὺ διέλεξε ἡ καρδιά του. Πρὶν ἔξι μῆνες μὴν μὴ καὶ ἀπὸ εἰδήσεις μὴς πληροφορήθηκε πὺς ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ Μαντσου-κιν... ἀπεπειράθη ν' αὐτοκτονήσῃ. Ἀλλὰ ἀνέβη καλὰ τοὺς λόγους τῆς παρατήρησός

Ὁ αὐτοκράτωρ Πού-Γι

τοῦ ἐνός, ἀσφαλὲς δὲν θὰ μάθουμε ποτὲ τοὺς λόγους ποὺ ὤδηγησαν τὸν ἄλλον νὰ ἀποπειράσῃ αὐτὸ ποὺ ἀπεπειράθη.

Εἴμαι ἀπ' ἐκείνους ποὺ αὐτὴ ἡ τραγικὴ εἰδήσις τοὺς ἀφύσους κατὰπληκτοῦς. Ἔχω μπουστά μου τὴ φωτογραφία ποὺ ἐδῶ καὶ τρία χρόνια ὁ νεαρὸς μονάρχης μοῦ ἔδωσε. Σαναθίστω τὸ ἀπὸ παλὲν τοῦ Χοϊν-Κινγκ, τὸ ἀπείρητο σαλόνι ποὺ δοκίμασατε ὅταν μοὶ χάριξε τὴ φωτογραφία αὐτή, προσθέτοντας μὴ ἀνέμενα γράμματα μὲ τὰ παρθένα καὶ ἀλλόκοτα κινέζικα γράμματα. Τὸ ὄνομα, μὲ τὸ

ὁποῖο ὑπεγράφη δὲν ἦταν Πού-Γι, οὐτε Χοῦν-αν-Τούνγκ, ὄνομα ποὺ ἔφερε κατὰ τὴν ἀνάγκη τοῦ σὺ θρόνο τὸν Τούνγκ, ἀλλὰ Καν-Τέ... Τρία χρόνια τώρα!

Πολλὴ πρὶν πάω στὸ Πεκίνο καὶ στὴ Μαντσουρία εἶχα τὴν ἐπιθυμία νὰ γνωρίσω τὸν Πού-Γι, τοῦ ὁποῖου τὸ τραγικὸ πεπρωμένο καὶ ἡ περιπέτειά του μὲ τραβούσαν.

Στὰ 1908, σὲ ἡλικία 3 ἐτῶν, ὁ Χοῦν-αν-Τούνγκ ἀνέβαινε στὸ θρόνο τοῦ πατέρα του, στὸ θρόνο τῆς Κίνας, σ' ἕνα ἀπ' τοὺς παλαιότερους θρόνους τοῦ κόσμου. Τρία χρόνια ἀργότερα γινόταν ἡ ἐπανάστασις τοῦ Ναγκνὶν καὶ ὁ Χοῦν-αν-Τούνγκ γίνετο... Ἐρρίκος Πού-Γι. Θὰ ἦταν περίπου δώδεκα χρόνια, ὅταν ὁ Τούνγκ-Τούνγκ, ἕνας παλαιὸς ὑπάτος, ποὺ ἔγινε τυχαία στρατηγός, βιάσθη κατὰ τοῦ Πεκίνου, κατέλαβε εὐκολὰ τὴν Ἀσπυρομένη Πύλη, τὴν ἐξουσία, τὸ παλάτι, ἡ μάλιστα τὸ συγκρότημα τὸν παλατιῶν, καὶ ἐξανθρονίσθη τὸν Πού-Γι στὸ θρόνο του. Ὁ τελευταῖος αὐτὸς, παῖδι ἀνόμα, ἔμεινε ἐννεός...

Ἀλλὰ πάλι ἡ ἐπανάστασις ἀνατρέπει τὸν νέον αὐτοκράτορα, ὁ ὁποῖος τώρα κατέφυγε γιὰ νὰ ἀσπῇ στὴν Γαλλοκινεζικὴ πρεσβεΐα. Ἀπ' ἐκεῖ μεταφρονισμένος πρὸς ἀνδροπα τοῦ λαοῦ, πηγαίνει στὸ Τέν-Τσιν, ἐπὶ ἐκεῖ ἐπὶ πολλὰ χρόνια, κινώντας σοβαρὰ σπουδὲς πάνω στὴν ἱστορία τοῦ κινεζικοῦ καὶ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

Ἐκεῖ κάτω ἄλλο ἐνόημερος: Οἱ Γαλλοκινεζοὶ καταλαμβάνουν τὴν Μαντσουρία, τὴν μετατρέπουν σὲ «ἀνεξάρτητο κράτος». Ἡ Κοινωνία τὸν ἔθνον «ἐλασματοποιεῖ» καὶ οἱ Γαλλοκινεζοὶ ἐκτετατοῦν τὴν ἐξουσίαν τὸν Πού-Γι σ' ἕνα πλοῖο, τὸν φέρνουν στὸ Νκαϊπὲν καὶ τὸν ἀνακηρύττουν ἀντιβασιλέα τοῦ Μαντσουκίου. Ἡ Κοινωνία τὸν ἔθνον ἀπειλεῖ καὶ οἱ Γαλλοκινεζοὶ ἀπαντοῦν, καταδιώκοντας τὰ κινέζικα μπουλντοῦζα πέραν τοῦ μεγάλου τείχους, καταλαμβάνοντας τὸ Γιεχόα, βαπτίζοντας τὸ Χοϊν-Κινγκ αὐτοκρατορικὴ πρωτεύουσα καὶ ἀνακηρύττοντες τὸν Πού-Γι, τὸν ἄλλοτε κ. Ἐρρίκο, αὐτοκράτορα.

Τριάντισον ἑκατομμύρια γινόντες ἐξοδύνονται γιὰ τὴν στέψη, ἀλλὰ κανένα κράτος δὲν ἀντιπροσ-

τείνεται, ἐκτός τῆς «κροστάτιδος» Ἰαπωνίας. Σὴ νέα πρωτεύουσα ὅλα ἔχουν τὸν χαρακτῆρα τῆς προσωινότητας. Περιμένουν νὰ φέρον καὶ ποτὲ γιὰ τὸ Πεκίνο, γὰρ τοὺς καλὸς ὁ λαός.

Σ' ἕνα σαλόνι ἀναμονῆς τοῦ «Κεντρικοῦ Ἀνακτορίου» τοῦ Χοϊν-Κινγκ μὲ δέχεται ἕνας γεραιὸς Κινέζος εὐπατρίδης, ποὺ προσοποποιεῖ ὅλη τὴν παλαιὰ Κίνα. Μοὶ θέτει ἐρωτήσεις, ἀπ' τὴς ὁποῖες φαίνεται ἡ ἀνησυχία ποὺ ἐκπικρατεῖ ἐκεῖ πέρα: «Μιλᾶν πολλὰ γιὰ τὸν αὐτοκράτορα στὸ Πεκίνο; Καταλαβαίνουμε ὅτι ἡ Κίνα δὲν ἔχει ἄλλη σωτηρία ἀπὸ τὴν αὐτοκρατορία; Ὑπολογίζουμε ὅτι ἡμεῖς ποὺ ἀπολυτοποιεῖμε τὴν Αὐτοκρατορίαν τοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Χοϊν-Κινγκ, τὸ κάναμε ἀπὸ σεβασμὸν σὲς προγονικὰς παραδόσεις;» κτλ.

Σὲ λίγο μὲ ὀδηγοῦν μπροστὰ στὸν αὐτοκράτορα. Εἶνε ντυμένος μὲ τὴν τελευταία λέξη τῆς εὐρωπαϊκῆς μόδας, ἕνα στυλ ἐφευρέσει ἀπ' τὸ τσεπάκι τοῦ σακκαίου του, τὰ μάτια του εἶνε γλυκὰ καὶ τὸ δακτύλιος πρόσωπό του γελαστό. Εἶνε βέβαια νέος, ἀλλὰ ἡ πείρα καὶ ἡ λύπη τὸν ὀρίμασαν πρόωρα. Μοὶ εἰπνε τώρα ἕνα ἀγαπῆτο χαρμυζόλα: «Ἀρχίσαις τὴ συνουσία. Σὲ λίγο διαπίστωση ὅτι ἦσαν εἰδοποιήσεις γιὰ ὅλα, ὅχι μόνον τὰ ἀσιατικά, ἀλλὰ καὶ τὰ εὐρωπαϊκά προβλήματα.

—Εἶνε τρέλλα, εἶπε ὅσοι ἀπὸ μὴ μικρὴ σιγή, νὰ μὴ ἀναγνωρίζουν τὸ Μαντσουκίου. Ἡ Γενεὴ δὲν φαίνεται νὰ κατέλαβε. Ἡ ἐπιστολή τῆς Ἰαπωνίας θὰ μετρούσαν κάπως, ἀν' ἔ' ἄλλα κράτη μὴς ἀνεγνώριζαν ἐπίσημως, γιατί ἀρνοῦν; Ἔχετε τί σκέπτεται τὸ Καὶ ν' Ὀρσάι;

Τοῦ ἀπάντησα ὅτι τὸ Καὶ ν' Ὀρσάι ἦταν ἐννοιαστὴν ἀναγνώρισις, ἀλλὰ ὅτι ἡ Γαλλία δὲν εἶνε μόνη...

Ὑστερα ἡ συζητήσις περιστράφηκε σὲς δυνατοῦτες ἀναγνωρίσεως τοῦ ὡς αὐτοκράτορος ἀπὸ ὅλους τοὺς Κινέζους καὶ τῆς ἐπιστροφῆς του στὸ Πεκίνο, στὴν πρωτεύουσα τὸν προγόνου του.

—Εἶνε πικρὴ, πολλὴ πικρὴ ἡ ἐξορία ἐδῶ στὸ Χοϊν-Κινγκ, μοὶ εἶπε θλιβερά. Ἀν θὰ γκεμῖνα τὸ τεῖχος ποὺ κορβεῖται ἀπὸ ἀνέμους ἀπ' τὸ λαὸ καὶ μὴ ἀπὸ κινεζικὴν καὶ θὰ βασιλευσθῇ, μὴ ἀπὸ κινεζικὴν διαρρήσις...

Τοῦ ἀπάντησα πὺς πολλοὶ μιλῶσαν γιὰ μὴ προσεχῆ τὸν ἐπὶ τὸ Πεκίνο, ὅπου ἔ' ἔλθῃ τὴν τιμὴ νὰ τὸν ξαναδοῦν.

Ἡ ὥρεια σύζυγος τοῦ αὐτοκράτορος

Δὲν μοὶ ἀπάντησε, ἀλλὰ μέσα ἀπ' τὰ γυαλιὰ του εἶδα διὰ μάτια σχεδὸν δακρυζόμενα. Ὁ φτωχός!...

ΦΡΑΝΣΙΣ ΝΤΕ ΚΡΟΥΑΣΣΕ

Παγκόσμια περίεργα.-'Ανέκδοτα.-Εὐθυμοὶ διάλογοι

— Λύσις ἐνὸς αἰνίγματος

Ἡ ὁστέσις τῆς παρέας ἐδήλωσε σοβαρῶς εἰς τοὺς φίλους του:

— Σὰς βάζω σὺν ὀνύμα 8.π. θέλετε, δὲν μπουρεῖτε νὰ λύσετε ἕνα αἰνίγμα, ποὺ θὰ σὰς πᾶ. Κανεῖς ἀπὸ σὰς.

— Νὰ τ' ἀκούσαμεν, ἀπεκρίθησαν ὅλοι μαζί.

— Λοιπὸν, μπουρεῖτε νὰ μοὶ βρῆτε τὸ ζῶον, τὸ ὁποῖον ἔχει μάτια καὶ δὲν βλέπει, πόδια καὶ δὲν περπατεῖ καὶ πηδᾷ ψηλὰ σὰν τὸν Λυκαβηττό;

Βαθυτάτη σιγὴ ἠκολούθησε, ἔπειτα δὲ ἀπὸ ἀρκετὴν ὥραν — ἕνας ἕνας, μέχρι τοῦ τελευταίου, παρητήθησαν τῆς λύσεως.

— Ἰδοὺ ἡ λύσις, λέγει ὁ ὁστέσις τῆς παρέας. Ὁ ἔρμινος ἵππος. Ἐχει μάτια καὶ δὲν βλέπει, πόδια καὶ δὲν περπατεῖ.

— Ναι, ἀναφωνεῖ ἕνας ἐν θρόμβῳ μὲ τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁ φίλος του τὴν ἔπαθεν, ἀλλὰ πηδᾷ ψηλὰ σὰν τὸν Λυκαβηττό.

— Θεέ μου, ἐστάναι ὁ ὁστέσις τῆς παρέας. Ἀλλὰ πηδᾷ ὁ Λυκαβηττός;

— Εὐφύης σύζυγος

Ἕνας εὐγενὴς εἶχεν ἐπισκεφθῇ φιλικὴν τοῦ οἴκιον, ὁπότε ἡμέρῃ τρομερὰ θύελλα μετὰ βροχῆς. Ἐπὶ πολλὴν χρόνον περιμένε νὰ τῇ ἀν ὁ καιρὸς θὰ μετεβάλλετο, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐγένετο πρὶ χειρότερος, ὁ φίλος του τοῦ ἔδωσε ἕνα δωμάτιο διὰ νὰ μείνῃ τὴν νύχτα. Ὁ εὐγενὴς ἐδέχθη, ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ λίγην ὥραν εἶχε χάσῃ ἐκ τῆς οἰκίας. Μετὰ μίαν ὥραν ἀκριβῶς ἐπαύθη κατὰ βρεκτος. Ὁ οἰκοδεσπότης ἐκπληκτος τὸν ἠρώτησε ποῦ ἦτο. Ὁ εὐγενὴς τοῦ ἀπάντησε:

— Πήγα-στὸ σπίτι μου γιὰ νὰ πᾶ τὴν

γυναῖκα μου ὅτι δὲν θὰ ὑπάγω ἀπόψε ἐνέκα τοῦ καιροῦ.

— Αὐτὸ δὲν τὸ ἐμάντευσεν ὅμως

— Ἀ, φώναξε ἡ χειρομάντις, καθὼς ὁ ἔξνος μῆκε στὸ σαλόνι τῆς. Ἐρχεσθε νὰ φωτισθῆτε; Θέλετε νὰ ἐμφανθῆτε εἰς τὸ μέλλον;

— Ναι, ἔρχομαι νὰ...

— Ἔερω, ἔερω... Τώρα προσέξατε ἐδῶ, κυττάξετε με... Ναι, βλέπω ὅτι ὑποφέρετε πολὺ καὶ ὅτι πολλὰς φορές ἀπελπισθήκατε πρὸς τελευταίους αὐτὲς ἡμέρας.

— Ἀκριβῶς... Θέλω νὰ...

— Σοῦτ'... Κάτι, τὸ ὁποῖον κυνηγοῦσατε καὶ τὸ ὁποῖον σὰς ἔλαχε νὰ στεναίξετε τὰς φορές ἐπειδὴ δὲν τὸ ἀποκτίνετε, θὰ τὸ ἐπιτύχετε πολὺ γρήγορα...

— Θαυμάσια... ἀλλά...

— Ἐχετε ὅμως ὑπομονή. Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι οἱ δούλοισι καιροὶ πέρασαν καὶ ὅτι ἡ ἐπιτυχία σὰς φτάνει ἐντὸς ὀλίγου...

— Ἀ, εὐχαριστῶ. Δὲν φαντάζεστε πόσο μ' ἀνακουφίσανε, εἶπεν ὁ ἐπισκεπτής χώνοντας τὸ χεῖρ του στὴν ἀπομείνα ταβερνὰ τοῦ σακκαίου του. Ἦλθα ἐδῶ πέντε - ἕξ φορές γιὰ νὰ μοὶ πληρώσετε τὸν λογαριασμὸ αὐτὸν τοῦ γιαιτροῦ, καὶ δὲν σὰς βρῆκα. Καιρὸς πολὺ τώρα ποὺ ἀκούω ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ μπουρεῖτε νὰ τὸν ἐξοφλήσετε.

— Ἀπρόοπτον

— Ὅταν ἐξασκῶ τὸ ἐπάγγελμά μου, ὁ κόσμος κάνει τὸ σταυρὸ του.

— Καὶ τί ἐπάγγελμα ἔχεις;

— Εἰμαι δολοφόνος νεκροφόρος.

— Ἀποδείξεις

Μία ἡμέρα ἕνας εὐγενὴς περιπατοῦσε με

τὸ μικρὸ τοῦ σκυλὶ. Περνώντας ἀπὸ τὸ κατὰστημα ἐνός ψαρᾶ καὶ βλέποντας ἀστακὸς στὸ παράθυρο ρώτησε ἀν εἶνε φρέσκοι.

— Ὁ ψαρᾶς ποῦ ἀπῆντησε;

— Βάλετε τὴν οὐρά τοῦ σκυλίου σὰς κοντὰ τους καὶ ἀμέσως θὰ ἴδῃτε ἀν εἶνε φρέσκοι.

Ὁ εὐγενὴς ἔσυρε τὸ σκυλάκι τοῦ κι' ἐπλησίασε τὴν οὐρά του κοντὰ σ' ἕνα ἀστακὸ, ποὺ ἀμέσως τὴν ἀρπάξε. Τὸ σκυλάκι, ἀπ' τὸν πόνο πῆδησε κάτω κι' ἀρχισε νὰ τρέχῃ μὲ τὸν ἀστακὸ στὴν οὐρά του.

— Σφύριξε, κύριε, τοῦ σκυλιοῦ σου! Ἀρχισε νὰ φωνάζῃ ὁ ψαρᾶς.

— Ἀ, ὅχι, εἶπε ὁ ψαρᾶς, σείς πρέπει νὰ σφύριζετε στὸν ἀστακὸ σὰς. Δὲν φταίει ὁ σκύλος.

— Ἀνέκδοτο τοῦ 1913

Ἕνα παρτάκι μπαίνει σ' ἕνα παντοπωλεῖο καὶ ρωτᾷ τὸν παντοπώλιν:

— Πόσο κοστίζει μὴ δὲ καφέ;

— Τεσσαρὲς καὶ σαράντα.

— Καὶ μὴ δὲ ζάχαρι;

— Μὴ καὶ γάλακτο.

— Πόσες δραχμὲς θέλεις γιὰ τρεῖς δόκαδες καφέ καὶ τρεῖς δόκαδες ζάχαρι;

— Δέκα ὀκτὼ καὶ ἐξήντα.

— Καὶ ἀν σοὺ δώσω εἰκοσι δραχμὲς, πόσα θὰ μοὶ δώσης ρεστά;

— Μὴ καὶ σαράντα.

— Μὲ συγχωρεῖς, μοὶ κάνεις τὴ χάρι νὰ μοὶ τὰ γράψῃς ὅλα αὐτὰ σ' ἕνα χαρτάκι;

— Μπράβο, παιδί μου. Πάρτο.

Τὸ παιδάκι διπλώνει τὸ χαρτάκι καὶ λέγει:

— Σὰς εὐχαριστῶ πολλὴ, κύριε, ἐπειδὴ μοὶ λύσατε τὸ πρόβλημα, ποὺ μοὶ ἔβαλε ὁ δασκαλός μου. Χαίρετε.

— Στὸ ρεστοράν

Κάποιος μπαίνει σ' ἕνα ἐστιατόριο μὲ τοῦτε βαθυπλούτου καὶ τρώγει τόσο πολὺ ὥστε δὲν μπουρεῖ νὰ ἀποφάγῃ τὸ γιαντοῦρι του. Παίρνει τέλος τὸ καπέλλο του καὶ ἐτοιμάζεται νὰ φύγῃ.

Γ κ α ρ σ ὀ ν ι : — Τρέξε, ἀφεντικό. Τρέξε...

Ξ ε ν ο δ ὀ χ ο ς : — Κύριε, χωρίς λεπτὰ ἤλθατε νὰ φάτε καὶ μάλιστα 70 δραχμὲς. Αὐτὸ δὲν εἶνε διόλου ἀξιοπρεπές.

Ἀ γ ν ω σ τ ο ς : — Νάτα μας, ἔχομε καὶ παρατηρήσεις. Ἀν ἦταν μὲ λεπτὰ πηγαίνα κι' ἄλλοι, βρὲ ζῶο...

Ξ ε ν ο δ ὀ χ ο ς (ἀρπάζει τὸ ἀπομειναν γιαντοῦρι καὶ τὸ ρίχνει μετὰ τὸ κεφάλαιον τοῦ ἀγνώστου): — Νὰ παλὴν θρῶπε... κλέφτης... λαποδότης...

Στὸ δρόμο ἕνας διαβάτης τὸν βλέπει.

— Βρὲ, γιατί σὲ κάνανε σὲ τέτοια χάλια;

Ὁ ἄ γ ν ω σ τ ο ς : — Ὅποιος καλοπληρώνει βγαίνει ἀσπροπρόσωπος δὲν τὸ ξέρεις αὐτό;

— Ζωντανὸ ἢ σφαγμένον;

Εἰς τὸ τμήμα προσέρχεται μὴ γρηὰ κλαύουσα.

Ὁ π ὀ λ ι σ μ ὶ ν : — Γιατὶ κλαῖς, γρηὰ;

— Μοὶ ἔκλειψαν μιὰ ἀρνί.

Ὁ π ὀ λ ι σ μ ὶ ν : — Γωντανὸ ἢ σφαγμένο;

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

ΥΠΑΡΧΕΙ ΖΩΗ ΣΤΟΥΣ ΑΣΤΕΡΑΣ;

2^{ος} (ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ)

Όπως εγράφηκε εις το προηγούμενον φύλλον, ο Άρης εινε ένας από τους πλανήτας, ο τέταστος κόσμος του πλανητικού μας συστήματος, όσον άφορα την από του Ήλιου απόσταση. Υπάρχει ζωή εις τόν Άρη; Πόιν έξετάσονται το ζήτημα αυτό, άς υπενθυμίσουμε με λίγα λόγια τας συνθήκας εκείνας οι όποιαι συντελούν εις την άναπόδευ ή διατήρησι των οργανισμών όντων εις τή Γη. Διά τήν σύγκρισιν κατόπιν τας συνθήκας που υπάρχουν εις τόν Άρη.

Ός γνωστόν, όλοι οι οργανισμοί των ζώων και των φυτών αποτελούνται από κύτταρα που εινε ή βάση της αναπαραγωγής των. Οργανική ζωή χωρίς κύτταρα εινε άδύνατος. Άλλα δια να αναπτυχθή και να διατηρηθή ή ζωή, εινε ανάγκη να συντρέξουν και άλλοι όροι, έξωτερικοί αυτοί, οι κυριότεροι των όποιων εινε ή τροφοδοσία πείσις. Η έπιστήμη λοιπόν λέγει ότι αι δύο τελευταίαι συνθήκαι (θερμοκρασία και άτμοσφαιρική πείσις) τότε μόνον ύποδοχόν την ζωήν, όταν δεν άπομακρύνονται άρισμένων όρίων προς τα άνω και προς τα κάτω. Δεν μπορεί π.χ., να διατηρηθή ή ζωή, όταν ή θερμοκρασία υπερβή τούς 100° ήντα του μετρίου, ήτοι τας υψηλάς θερμοκρασίας διαπύσσιναι μικροσκοπικοί και μέτρι θερμοκρασίας άνω του άερος.—1900, μερικά δέ βαθμίδαι ζών άκμή και σε θερμοκρασίαν—2730. Τα όρια όμως αυτά εινε πολύ περιορισμένα, προκειμένου περί τελειότερων οργανισμών. Τα ψάρια, έπ. παραδείγματι, άποθνήσκουν κατά κανόνα όταν ή θερμοκρασία του σωματός των υπερβή σέ—20° ή άνω ή κάτω ή 30°. Το σπυλ μπορεί να υποφέρει την θερμοκρασίαν των +450, όλλά ο άνθρωπος άποθνήσκει, κατά κανόνα, όταν ή θερμοκρασία του άερος υπερβή σέ +420 ή +430, ένώ άφ' έτέρου έχουμε μεμονωμένα παραδείγματα ανθρώπων που έζησαν και εις την κατεννή θερμοκρασίαν των +240.

Επίσης υποβάθην όβλον διά την συντήρησιν και προαγωγήν της ζωής και ή άτμοσφαιρική πείσις και ή κατάσταση του άτμοσφαιρικού άερος. Προς τούτο άρκει ν' αναφέρω μεν ότι άκμή και σε ύψος 3.000 μέτρων, άπερ την θάλασσαν, ή έλάττωσι της πείσεως και ή έλλειψις του όξυγόνου εινε αίσθητη, σε μεγαλύτερο δέ ύψος έπέχεται και ο θάνατος εις τούς τελειότερους οργανισμούς. Και τώρα άς εξετάσθω: Υπάρχουν εις τόν Άρη παρόμοιαι συνθήκαι που να επιτρέπουν εις αυτόν την ζωήν;

Ο ΑΡΗΣ
Έχουν παρόσις περισσότερο από δύο χιλιομέτρους, άφ' ότου ο Ποσειδάων (272 π.Χ.) ήτοι ολόκληρος εις άπεναντίας παρατήρησις έπ' αυτού του Άερος. Η άκρίβης όμως έρευνα του πλανήτη τουτου ήγειρε άφ' ότου ο Γαλιλαίος (1610) έστρεψε προς αυτόν το πρβλον ένασπυλόν άστρον. Αίτιον περιεργίας εινε ότι και ο Βολταίος, τον 1750 εις το σύγγραμμά του «Μικρονομία» γράφει ότι ο Άρης έχει δύο σέληνας (δορυφόρους). Φαίνεται ότι την ίδεαν αυτήν έδανέυσεν από τον περιφημον Γκιουλίου του Ζουίφρ, ο όποιος γράφει εις τή ταξιδίη της Λαοτινίαις ότι «οι άστρονόμοι κάποιος μυθική χώρα άνακάλυψαν δύο άστέρους, κατοικητούς ή άνομομένους, σφαιρομένους γύρω από τόν Άρη».

Εινε λοιπόν πολύ πιθανόν, απλά δέ τούς άστρονόμους της Γης ο πλανήτης αυτός. Από τόν Ήλιον άπέχει 227 εκατομμύρια χιλιόμετρα, από δέ τή Γη από ένος μήνους (και άκριβώς εις τας 27—28 Μαΐου) άπέχει μόλις 76 εκατομμύρια χιλιόμετρα. Έν τούτοις, κατά τας σύνοικας αντίθεσις, προσεγγίζει άκμή περί 56 εκατομμύρια χιλιόμετρα. Τό έτος του Άερος ή διάρκεια, δηλαδή, της περι τόν Ήλιον περιφοράς του δέ εινε 687 ημέραι, κάθε ήμερομηνία του δέ εινε 24 ω. 37 λ. και 23 δ.

Γενικός, ο πλανήτης αυτός εινε έτε δα μικρότερος από τόν πλανήτην της Γης. Συγκριμένως, ή διάμετρος του εινε μόνον τα 0.53 της διαμέτρος της Γης, ή επιφάνεια του τα 0.281, ο όγκος του τα 0.149, και ή μέση του τα 0.105 τών αντίστοιχων στοιχείων της Γης. Η πυκνότης του εινε τα 0.705 της πυκνότητος της Γης (ήτοι 3.91 φορές μόνον ήπιότερα της του ύδατος), ή έπ' της επιφανείας του έντασις της βαρύτητος ίσοιανύει προς τα 0.376 της άκουμένης έπ' της Γης και ή από του ήλιου καθ'ήμερον θερμότης του εινε περί τα 0.43 της θερμότητος που παρατηρείται ή Γη. Τέλος, και τούτο άς ενδιαισθήσθω πολύ—κατά τας έρευνας του Κλάιελ εις το «Αστεροσκοπείον του Λάιχ ή κινήσεις της άτμοσφαιρας του Άερος έπ' της επιφανείας του εινε ίση μόνον προς τή εν είκοστόν πρώτον της πυκνότητος της γήινης άτμοσφαιρας ή της επιφανείας της ύπλησις. Εινε δηλαδή τή έν έπιφανεία ή έλαττωσις των ατμοσφαιρικών ατμών.

Ο Άρης έχει δύο δορυφόρους, τον Φόβον και τον Δειμον και εινε ο μόνος ζών ελκείστος κόσμος που μά παρανοείται τά καθ' έκαστα

ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙ ΣΗΜΕΡΟΝ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ

της στερεάς του επιφανείας. Λάμπει σάν άστέρη πρότιον μεγέθους και κατά τας μεγίστας του προσεγγίσεις παρουσιάζει ζωρηότερος και από αυτόν τόν Δία.

ΚΑΤΟΙΚΕΙΤΑΙ Η ΟΧΙ;
Έξετάζόμενον με τηλεσκόπιον το έδαφος του Άερος εινε ως έπ' το πλείστον ομοόμοιον και έρημον με πολλές κηλίδας. Αυται αι κηλίδες έγιναν αίτια να γελασθή το 1877 ένας διάσημος, πραγματικός, Ιταλός άστρονόμος ο Σιαπαρέλλι, ο όποιος τας εξέλεξε έπ' διόδοις γεωμετρικής εικόνας, σε σχήμα ίσκιού άκρίβης, πλείστον κυματινούμενου μεταξεί 30—70 χιλιομέτρων, κατενομαζόμενας, φυσικά, από τούς κατοίκους του Άερος.

Ηλθαν όμως αι παρατηρήσεις του έπίσης διασημού Έλληνος άστρονόμου Ε. Άντωνιάδου και άντεγράφησαν.

Ο Άντωνιάδης (θετός υιός εκ δευτέρας γυναικός του βασιλεύοντος του Άγδρέα Συγγρού και παρ' αυτού ενισχυθείς οικονομικός, ώστε να εινε διη δερβόνης. Ότι ή επιφανεία του έχει θερμοκρασίαν 6.000° Κελσίου και ότι εις τή κέντρον του άναέρηται αήθι σε...δεκάδες εκατομμύριον βαθμών, καταλαμβάνουσι ότι δεν υπάρχει εκεί ούτε ίχνος ζωής.

ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΠΛΑΝΗΤΑΙ

Μετά τόν Άρη συναντήσμεν τόν Δία τόν μεγαλύτερον από όλους τούς πλανήτας του ήλιακού μας συστήματος. Ο Ζεύς εινε κατ' έγκλην 1400 φορές μεγαλύτερος της Γης και έκτελει την περιφοράν του εις τόν ήλιον σε 12 περίπου έτη. Η ήμερα του εινε 10 περίπου ώρες, έξομωως περιλαμβάνει 10 χιλιάδες ήμερας. Εινε γεγνησέν από άστρονόμους και διαφωτισμένους τον κυρίως δέ εινε γεγνησέν καλώς άπεδείχθη, από τή δηλητηριώδη αέρια άμμιονία και μεθάνιον. Άλλα και ή θερμοκρασία του άποκλείει τήν ζωήν. Αι γινόμεναι μετρήσεις της θερμοκρασίας του καθός και τών πλανητών Κρόνου και Ουρανού άπέδειξαν ότι αήθι κυμαίνεται μεταξεί 1300 και 170 ή 2000 κάτω από το μηδέν, έξ άποού δέ συνάγεται ότι ή επιφάνεια τών εν λόγω πλανητών περιβάλλεται από παχύ στρώμα πάγου.

Εις τούς πλανήτας αυτούς, καθός έπίσης και εις τούς υπόλοιπους δύο του ήλιακού μας συστήματος, εις τόν Ποσειδάων και εις τόν Πλούτονα, ή φυσική άκίνησις γάνουν τή γεωμετρική και φιλοσοφική των δυνάμει και ως εκ τούτου άδύνατον να συντηρησθή ή ζωή.

Εις τούς πλανήτας αυτούς, καθός έπίσης και εις τούς υπόλοιπους δύο του ήλιακού μας συστήματος, εις τόν Ποσειδάων και εις τόν Πλούτονα, ή φυσική άκίνησις γάνουν τή γεωμετρική και φιλοσοφική των δυνάμει και ως εκ τούτου άδύνατον να συντηρησθή ή ζωή.

Εις τούς πλανήτας αυτούς, καθός έπίσης και εις τούς υπόλοιπους δύο του ήλιακού μας συστήματος, εις τόν Ποσειδάων και εις τόν Πλούτονα, ή φυσική άκίνησις γάνουν τή γεωμετρική και φιλοσοφική των δυνάμει και ως εκ τούτου άδύνατον να συντηρησθή ή ζωή.

Εις τούς πλανήτας αυτούς, καθός έπίσης και εις τούς υπόλοιπους δύο του ήλιακού μας συστήματος, εις τόν Ποσειδάων και εις τόν Πλούτονα, ή φυσική άκίνησις γάνουν τή γεωμετρική και φιλοσοφική των δυνάμει και ως εκ τούτου άδύνατον να συντηρησθή ή ζωή.

Εις τούς πλανήτας αυτούς, καθός έπίσης και εις τούς υπόλοιπους δύο του ήλιακού μας συστήματος, εις τόν Ποσειδάων και εις τόν Πλούτονα, ή φυσική άκίνησις γάνουν τή γεωμετρική και φιλοσοφική των δυνάμει και ως εκ τούτου άδύνατον να συντηρησθή ή ζωή.

Εις τούς πλανήτας αυτούς, καθός έπίσης και εις τούς υπόλοιπους δύο του ήλιακού μας συστήματος, εις τόν Ποσειδάων και εις τόν Πλούτονα, ή φυσική άκίνησις γάνουν τή γεωμετρική και φιλοσοφική των δυνάμει και ως εκ τούτου άδύνατον να συντηρησθή ή ζωή.

αέριες πολύ από το μηδέν. Άλλα τι σημαίνει όλα αυτά που εγράφημε; Ότι, άπολύτως, άποκλείεται ή ύπαρξις τελειότερων οργανισμών της ζωής σε μια χώρα τόσο άφελό-ενο—χωρίς όμως ν' άποκλείεται και το δυνατόν της διατήρησις κατώτερων μορφών ζωής εν τούτοις. Εις τήν παρελθόν (όταν ήτο μικρότερος ήλικίας ο Άρης) δεν άποκλείεται να ύπηνχαν και τελειότεροι οργανισμοί—άνθρωποι, π. χ. Σήμερον όμως μάλλον δεν ύπάρχουν. Ένδεκα έτη ύπάρχουν και έχουν προσεμοιωθή εις τας εκεί έγκαταστάσεις συνθήκας.

Άς εφέρω μερικά παραδείγματα: Στή Γη ύπάρχουν διάφοροι ζωντανοί οργανισμοί, από τούς κατοίκους του Άερος. Ιπποδύνη και γάλα, π.

Με τόν Ήλιον τα πράγματα εινε ακόμη χειρότερα. Εκεί εινε και άφ' ένος ή ζωή άδύνατος. Ο δέ λόγος προφανής. Άς λάβωμε, έπ' όνομα, ότι ή μέση του (από εινε κατ' έγκλην 1.300.000 μεγαλύτερος του όγκου της Γης) έκτείνεται σε τέτοια θερμική κατάσταση, ώστε να εινε διη δερβόνης. Ότι ή επιφανεία του έχει θερμοκρασίαν 6.000° Κελσίου και ότι εις τή κέντρον του άναέρηται αήθι σε...δεκάδες εκατομμύριον βαθμών, καταλαμβάνουσι ότι δεν υπάρχει εκεί ούτε ίχνος ζωής.

ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΠΛΑΝΗΤΑΙ

Μετά τόν Άρη συναντήσμεν τόν Δία τόν μεγαλύτερον από όλους τούς πλανήτας του ήλιακού μας συστήματος. Ο Ζεύς εινε κατ' έγκλην 1400 φορές μεγαλύτερος της Γης και έκτελει την περιφοράν του εις τόν ήλιον σε 12 περίπου έτη. Η ήμερα του εινε 10 περίπου ώρες, έξομωως περιλαμβάνει 10 χιλιάδες ήμερας. Εινε γεγνησέν από άστρονόμους και διαφωτισμένους τον κυρίως δέ εινε γεγνησέν καλώς άπεδείχθη, από τή δηλητηριώδη αέρια άμμιονία και μεθάνιον. Άλλα και ή θερμοκρασία του άποκλείει τήν ζωήν. Αι γινόμεναι μετρήσεις της θερμοκρασίας του καθός και τών πλανητών Κρόνου και Ουρανού άπέδειξαν ότι αήθι κυμαίνεται μεταξεί 1300 και 170 ή 2000 κάτω από το μηδέν, έξ άποού δέ συνάγεται ότι ή επιφάνεια τών εν λόγω πλανητών περιβάλλεται από παχύ στρώμα πάγου.

Εις τούς πλανήτας αυτούς, καθός έπίσης και εις τούς υπόλοιπους δύο του ήλιακού μας συστήματος, εις τόν Ποσειδάων και εις τόν Πλούτονα, ή φυσική άκίνησις γάνουν τή γεωμετρική και φιλοσοφική των δυνάμει και ως εκ τούτου άδύνατον να συντηρησθή ή ζωή.

Εις τούς πλανήτας αυτούς, καθός έπίσης και εις τούς υπόλοιπους δύο του ήλιακού μας συστήματος, εις τόν Ποσειδάων και εις τόν Πλούτονα, ή φυσική άκίνησις γάνουν τή γεωμετρική και φιλοσοφική των δυνάμει και ως εκ τούτου άδύνατον να συντηρησθή ή ζωή.

Εις τούς πλανήτας αυτούς, καθός έπίσης και εις τούς υπόλοιπους δύο του ήλιακού μας συστήματος, εις τόν Ποσειδάων και εις τόν Πλούτονα, ή φυσική άκίνησις γάνουν τή γεωμετρική και φιλοσοφική των δυνάμει και ως εκ τούτου άδύνατον να συντηρησθή ή ζωή.

Εις τούς πλανήτας αυτούς, καθός έπίσης και εις τούς υπόλοιπους δύο του ήλιακού μας συστήματος, εις τόν Ποσειδάων και εις τόν Πλούτονα, ή φυσική άκίνησις γάνουν τή γεωμετρική και φιλοσοφική των δυνάμει και ως εκ τούτου άδύνατον να συντηρησθή ή ζωή.

Εις τούς πλανήτας αυτούς, καθός έπίσης και εις τούς υπόλοιπους δύο του ήλιακού μας συστήματος, εις τόν Ποσειδάων και εις τόν Πλούτονα, ή φυσική άκίνησις γάνουν τή γεωμετρική και φιλοσοφική των δυνάμει και ως εκ τούτου άδύνατον να συντηρησθή ή ζωή.

αέριες πολύ από το μηδέν. Άλλα τι σημαίνει όλα αυτά που εγράφημε; Ότι, άπολύτως, άποκλείεται ή ύπαρξις τελειότερων οργανισμών της ζωής σε μια χώρα τόσο άφελό-ενο—χωρίς όμως ν' άποκλείεται και το δυνατόν της διατήρησις κατώτερων μορφών ζωής εν τούτοις. Εις τήν παρελθόν (όταν ήτο μικρότερος ήλικίας ο Άρης) δεν άποκλείεται να ύπηνχαν και τελειότεροι οργανισμοί—άνθρωποι, π. χ. Σήμερον όμως μάλλον δεν ύπάρχουν. Ένδεκα έτη ύπάρχουν και έχουν προσεμοιωθή εις τας εκεί έγκαταστάσεις συνθήκας.

Άς εφέρω μερικά παραδείγματα: Στή Γη ύπάρχουν διάφοροι ζωντανοί οργανισμοί, από τούς κατοίκους του Άερος. Ιπποδύνη και γάλα, π.

Με τόν Ήλιον τα πράγματα εινε ακόμη χειρότερα. Εκεί εινε και άφ' ένος ή ζωή άδύνατος. Ο δέ λόγος προφανής. Άς λάβωμε, έπ' όνομα, ότι ή μέση του (από εινε κατ' έγκλην 1.300.000 μεγαλύτερος του όγκου της Γης) έκτείνεται σε τέτοια θερμική κατάσταση, ώστε να εινε διη δερβόνης. Ότι ή επιφανεία του έχει θερμοκρασίαν 6.000° Κελσίου και ότι εις τή κέντρον του άναέρηται αήθι σε...δεκάδες εκατομμύριον βαθμών, καταλαμβάνουσι ότι δεν υπάρχει εκεί ούτε ίχνος ζωής.

ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΠΛΑΝΗΤΑΙ

Μετά τόν Άρη συναντήσμεν τόν Δία τόν μεγαλύτερον από όλους τούς πλανήτας του ήλιακού μας συστήματος. Ο Ζεύς εινε κατ' έγκλην 1400 φορές μεγαλύτερος της Γης και έκτελει την περιφοράν του εις τόν ήλιον σε 12 περίπου έτη. Η ήμερα του εινε 10 περίπου ώρες, έξομωως περιλαμβάνει 10 χιλιάδες ήμερας. Εινε γεγνησέν από άστρονόμους και διαφωτισμένους τον κυρίως δέ εινε γεγνησέν καλώς άπεδείχθη, από τή δηλητηριώδη αέρια άμμιονία και μεθάνιον. Άλλα και ή θερμοκρασία του άποκλείει τήν ζωήν. Αι γινόμεναι μετρήσεις της θερμοκρασίας του καθός και τών πλανητών Κρόνου και Ουρανού άπέδειξαν ότι αήθι κυμαίνεται μεταξεί 1300 και 170 ή 2000 κάτω από το μηδέν, έξ άποού δέ συνάγεται ότι ή επιφάνεια τών εν λόγω πλανητών περιβάλλεται από παχύ στρώμα πάγου.

Εις τούς πλανήτας αυτούς, καθός έπίσης και εις τούς υπόλοιπους δύο του ήλιακού μας συστήματος, εις τόν Ποσειδάων και εις τόν Πλούτονα, ή φυσική άκίνησις γάνουν τή γεωμετρική και φιλοσοφική των δυνάμει και ως εκ τούτου άδύνατον να συντηρησθή ή ζωή.

Εις τούς πλανήτας αυτούς, καθός έπίσης και εις τούς υπόλοιπους δύο του ήλιακού μας συστήματος, εις τόν Ποσειδάων και εις τόν Πλούτονα, ή φυσική άκίνησις γάνουν τή γεωμετρική και φιλοσοφική των δυνάμει και ως εκ τούτου άδύνατον να συντηρησθή ή ζωή.

Εις τούς πλανήτας αυτούς, καθός έπίσης και εις τούς υπόλοιπους δύο του ήλιακού μας συστήματος, εις τόν Ποσειδάων και εις τόν Πλούτονα, ή φυσική άκίνησις γάνουν τή γεωμετρική και φιλοσοφική των δυνάμει και ως εκ τούτου άδύνατον να συντηρησθή ή ζωή.

Εις τούς πλανήτας αυτούς, καθός έπίσης και εις τούς υπόλοιπους δύο του ήλιακού μας συστήματος, εις τόν Ποσειδάων και εις τόν Πλούτονα, ή φυσική άκίνησις γάνουν τή γεωμετρική και φιλοσοφική των δυνάμει και ως εκ τούτου άδύνατον να συντηρησθή ή ζωή.

Εις τούς πλανήτας αυτούς, καθός έπίσης και εις τούς υπόλοιπους δύο του ήλιακού μας συστήματος, εις τόν Ποσειδάων και εις τόν Πλούτονα, ή φυσική άκίνησις γάνουν τή γεωμετρική και φιλοσοφική των δυνάμει και ως εκ τούτου άδύνατον να συντηρησθή ή ζωή.

ΚΟΝΤΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ... ΗΜΙΘΕΟΥΣ

ΕΡΩΤΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΟΝ

ΤΑ ΑΓΝΩΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΩΝ

—Δομένικο, φέρε μου τίς άσκήσεις σου της άγένης...

—Ναι, πατέρα.

—Ελάττω τώρα να μ'ην εινε λανθασμένες.

—Ελάττω, πατέρα...

Το παιδί είχε παγώσει. Δειλά δειλά παρουνόσας το τετράδιο των άσκήσεων στον άσθητο πατέρα και περιμένε από στιγμή σε στιγμή να ξεσπάσει ο θυμός—έναν θυμό όχι γυναικείο, άλλα θυμό πατριωτικό, ανδρικό, γιατί, φυσικά, ή άσκήσεις ήταν λανθασμένες.

Δεν περιμένε πλέον ν' άκούσθω τον γαμπρόν π'ερ κάποτε τέλος και ο πατέρας κίτριλος από θυμό τά πέταξε στο τραπέζι:

—Φυσικά, λανθασμένες, όπως πάντα...

—Όχι, πατέρα!

—Σκαμνί! Κάθισε εκεί και άπάντησε μου σ' αυτό που δέ σε ρώτησα.

Ο Δομένικος κάθισε από κάθισμα που του άπέδειξε έκανε από κεραναύς:

—Τι λογαριάζεις να κέρως στη ζωή;

—Ελάττω, πατέρα...

—Μη δίδασκες. Μπορείς να σκεφθής καλά πριν μου άπαντήσεις, γιατί μου γάνεται πώς δεν είσαι καθόλου καμμένος για να έπιδωξης σε σοβαρές σπουδές. Λοιπόν;

—Όχι, πατέρα.

—Τι είπες; Να χορεύεις;

—Ελα να χορεύω, πατέρα. Μόνο αυτό θέλω και γι' αυτό είμαι καμμένος. Για χορεύω. Καταλαβαίνεις; Να χορεύω ή νύχτα στον κήπο, με το φεγγάρι, κοντά στα ρόδα...

—Η μέσα στον άνεμο...

—Αί!... να χορεύεις. Λοιπόν ά. ου: μη που ξαναμλήθης πιά γι' αυτό. Ούτε μια λέξη. Καταλαβαίνεις;

—Τότε, θέλωμε κινεζική, πώς έπιδωξης για λουλουδιό, που σφαιροειδής, σφαιροειδής και καθός ή πρώτη του μακέτο έδωσε το σπινθηρίσι επεφταν στα πλάγια και νόμιες πώς ο κορμός του θα κορόταν. Ύστερα ξανασηκώθηκαν μέσα στον σπινθηρίσι τον γυμναστή και φαινόταν ότι ν' έδωκεν από άστρονόμους και διαφωτισμένους τον κυρίως δέ εινε γεγνησέν καλώς άπεδείχθη, από τή δηλητηριώδη αέρια άμμιονία και μεθάνιον. Άλλα και ή θερμοκρασία του άποκλείει τήν ζωήν. Αι γινόμεναι μετρήσεις της θερμοκρασίας του καθός και τών πλανητών Κρόνου και Ουρανού άπέδειξαν ότι αήθι κυμαίνεται μεταξεί 1300 και 170 ή 2000 κάτω από το μηδέν, έξ άποού δέ συνάγεται ότι ή επιφάνεια τών εν λόγω πλανητών περιβάλλεται από παχύ στρώμα πάγου.

Εις τούς πλανήτας αυτούς, καθός έπίσης και εις τούς υπόλοιπους δύο του ήλιακού μας συστήματος, εις τόν Ποσειδάων και εις τόν Πλούτονα, ή φυσική άκίνησις γάνουν τή γεωμετρική και φιλοσοφική των δυνάμει και ως εκ τούτου άδύνατον να συντηρησθή ή ζωή.

Εις τούς πλανήτας αυτούς, καθός έπίσης και εις τούς υπόλοιπους δύο του ήλιακού μας συστήματος, εις τόν Ποσειδάων και εις τόν Πλούτονα, ή φυσική άκίνησις γάνουν τή γεωμετρική και φιλοσοφική των δυνάμει και ως εκ τούτου άδύνατον να συντηρησθή ή ζωή.

Εις τούς πλανήτας αυτούς, καθός έπίσης και εις τούς υπόλοιπους δύο του ήλιακού μας συστήματος, εις τόν Ποσειδάων και εις τόν Πλούτονα, ή φυσική άκίνησις γάνουν τή γεωμετρική και φιλοσοφική των δυνάμει και ως εκ τούτου άδύνατον να συντηρησθή ή ζωή.

Εις τούς πλανήτας αυτούς, καθός έπίσης και εις τούς υπόλοιπους δύο του ήλιακού μας συστήματος, εις τόν Ποσειδάων και εις τόν Πλούτονα, ή φυσική άκίνησις γάνουν τή γεωμετρική και φιλοσοφική των δυνάμει και ως εκ τούτου άδύνατον να συντηρησθή ή ζωή.

Εις τούς πλανήτας αυτούς, καθός έπίσης και εις τούς υπόλοιπους δύο του ήλιακού μας συστήματος, εις τόν Ποσειδάων και εις τόν Πλούτονα, ή φυσική άκίνησις γάνουν τή γεωμετρική και φιλοσοφική των δυνάμει και ως εκ τούτου άδύνατον να συντηρησθή ή ζωή.

Εις τούς πλανήτας αυτούς, καθός έπίσης και εις τούς υπόλοιπους δύο του ήλιακού μας συστήματος, εις τόν Ποσειδάων και εις τόν Πλούτονα, ή φυσική άκίνησις γάνουν τή γεωμετρική και φιλοσοφική των δυνάμει και ως εκ τούτου άδύνατον να συντηρησθή ή ζωή.

Εις τούς πλανήτας αυτούς, καθός έπίσης και εις τούς υπόλοιπους δύο του ήλιακού μας συστήματος, εις τόν Ποσειδάων και εις τόν Πλούτονα, ή φυσική άκίνησις γάνουν τή γεωμετρική και φιλοσοφική των δυνάμει και ως εκ τούτου άδύνατον να συντηρησθή ή ζωή.

Εις τούς πλανήτας αυτούς, καθός έπίσης και εις τούς υπόλοιπους δύο του ήλιακού μας συστήματος, εις τόν Ποσειδάων και εις τόν Πλούτονα, ή φυσική άκίνησις γάνουν τή γεωμετρική και φιλοσοφική των δυνάμει και ως εκ τούτου άδύνατον να συντηρησθή ή ζωή.

χνε πώς αυτή. Ο πατέρας του του είχε μιλήσει κάποτε για κάποιο μυστικό... Τόν πλησίασε. Δεν μπορούσε παρά να ήταν αυτός.

—Ελάστε σεις που χορεύατε το άπεναντα στο πάγκο;

—Όχι... ναι... άλλα...

—Πώς σας έμαθε να χορεύετε;

—Κανείς. Δεν έμαθα να χορεύω. Χορεύω όπως όποιος...

—Αί!... χορεύετε όπως όποιος...

Ο άνθρωπος σάπιασε. Κίταξε μακριά και ξαναείδε το παιδί-φως, που μεθυσμένο άφ' το σπινθηρίσι και τόν ήλιο χορεύε όπως όποιος...

—Ακούστε. Μου γάνεται πώς είστε καμμένος για το χορό. Θέλετε να φροντίσω να πάτε να πάρτε μαθήματα στού Βόλου; Μη φοβάσθε για τόν πατέρα σας. Άναλαβάρ να έγω.

Η συμφωνία κλείστηκε. Σε λίγες μέρες το παιδί έφανε για τόν Παρίσι. Άλλα στο σταθμό μια φωνή τον σταμάτησε:

—Ήταν ή Νοέλλα. Δεν ήθελε να της πη πώς άφανε. Άλλα έδειχνε τή προσοχήν και ή γέμει με τόν χορό... Δέ θα την έβγαζοσε... Θα την άγαπούσε για πάντα... Άλλα το τραίνο σήφριζε από πολύ κοντά...

—Ενα τελευταίο άγκυλισμα... ενα πανθήρι που κοινούνται... ενα κεφάλι στο παράθυρο του βαγονιού... δεν δάσκα...

Στού Βόλου, στο Παρίσι, δόδεκα ώρες την ήμερα χορεύε. Είχε κέρσει μεγάλες προσόδους και ο «καίτορ τών άγάπης άφ' τήν άρχη. Όταν τον έβλεπε θανάσιμα κομμεμένη να συνηζήνη, που φώναζε να πάψη... «Όχι, κίριε...» Κάποτε τον ρώτησε για τή μεγάλη Κλαρα. Η Νοέλλα τού το έζησε για χάρη να μάθω γι' αυτή και να της γράψω... Η Κλαρα έξηγαίνετο... Κάποτε άγάπησε. Η άγάπη της άφανε. Κατάλαβε πώς δεν θα μπορούσε στο έξης να χορεύη. Και προτού ή «καίτορ» να γίνη φανερή άπεσθίρη.

Η Νοέλλα κάθε μέρα περιμένε γράμμα του στην ταχυδρομική θυρίδα. Και κάθε μέρα δέ διανομιόε της άπαντιόσε άρνητική και λυπώταν για τήν άπάντησιν. Άλλα μια μέρα:

—Δισπότης Νοέλλα, ενα γράμμα για σάς...

Τό πήρε κι' έστρεψε στο μέρος που χορεύε για τελευταία φορά εκείνο το άεγγιστο άπεναντα...

Τό άνοϊσε: «Αγαπημένη μου Νοέλλα... Διάβασε, πώς έργαζόταν τώρα σε κάποιο μαλακτό... Δουλειά δύσκολη, σκληρή, άλλα ωραία. Άδεν έμαθα τί άπάντην ή Κλαρα...»

—Άς εινε, Νοέλλα. Σάν γίνης καλά θα ξαναχορεύω.

—Δεν θα γίνω ποτέ καλά, Δομένικο. Η καρδιά μου εινε ραγιμένη.

Δεν ύπηνχε παρά ενα μόνο μέσο να τήν παρηγορήσει. Ο Δομένικος τή έφερε καλά:

—Λοιπόν, Νοέλλα, πες μου για τή θρασύτητα σου που γίνεσαι στην άπεναντα...

Και ή Νοέλλα, άναστενόμενη, τού διηγήτο, για πολύ φράσι—τόν θρασύτητα της θρασύτητας εκείνης στην όπερα που χορεύε. που πήρε μέρος στο όνομαστό μαλακτό της Κλαρας. Τή θρασύτητα! Τί μεθάνι! Τί χορά!

Άλλα ύστερα δια έπασαν. Η άρρώστεια τήν έβγαζε.

Δεν έπρεπε να ξαναχορεύη...

Ακουσε, Δομένικο, άκουσε τα διολά...

Τό παιδί σπρώχθηκε άπέναντα. Έκείνη έφερε τή μπράτσα της πάνω από το κεφάλι της κι' έλασθη, άέρινη πύλη, χάρη, —άνηκε, ξαναβάρθηκε μέσα στο δέντρο...

Ενα νέον αίσθηματικόν περιπετειώδες ανάγνωσμα

Η ΛΑΙΔΗ ΧΑΜΙΛΤΩΝ ΚΑΙ Ο ΝΕΛΣΩΝ

Υπό του έπιφανους Άγγλου συγγραφέως Άρδουρ Πήμπκ - Στήβενσον

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ V

Επί τέλους...νά ή Άγγλία. Ο κύριος των άναμνησεων γυρίζει. Άναμνησεις παιδικές, άναμνησεις έρωτικές, πρώτες μεταξωτές τουλάττες, πρώτοι θρόνοι. Η Έμμα φέρνει το χέρι στο μάτι. Τότε ξεχάται επίσης, αλλά σάν τύφλα, σάν ενοχλησις, πού δέν θά ή άφηση ποτέ, ή άνάμνησις της μικρής κόρης, πού έγκατέλειψαν κάποτε και της προδομένης γυναίκας, πού θά άναμνηθούν άμείωτος τυλμένη στα μάτια. Ο Νέλσον δέν άγασσε ποτέ την γυναίκα του, ή σκέψις ότι θά την έσυνόθι ποτέ εινε περισσότερο φανερά και απ' το θάνατο. Φοδονόταν και οι δύο ήμπος ή φιλόποτος σέβηρος κάμη σκάνδαλο μόλις φτάσουν, αλλά νά το Γλάμορ, ή πρώτη σκιά. Η λαίδη Νέλσον δέν εινε εκεί. Ο λόφος άναμνησις. Η φωνή άγγέλλουν την φωνή του ήσος και τα πυροτεχνήματα σβόλωνουν τον ορισμό και φωτίζουν τη γή και τη θάλασσα. Η Έμμα βλέπει τον έρωσι της στολισμένο με ή σπλή της σκελετωμένη και φοβόταν ότι θά παρασυνόθι απ' τη δόξα, απ' την ολιγογένεια, απ' το σπίτι.

Καί της σφιγγεται ή καρδιά. Καθώς κατεβαίνει απ' το πλοίο, άναμνησις στις έπιτομίες, μία πρώτη φορά ή άγνοία γυρίζει το είναι της και έλπει το χέρι του έρωσι της :

—Φοδονά. Μοί φαίνεται πώς είμαι μόνη και πώς παύειν ο κώενος μας χωριστός δρόμος.

—Ματί Λαίβιντ V της λέγει γλινά, έρ' όσον έω, δέν έστε ή γυναίκα ή πού εύνησι, ή πού άναμνηται μέ' στην Άγγλία.

Και της φιλει το χέρι πού κρύει, την σπώγει απαλά κάτω απ' τις γυριάντες και τους κλάδους...

Και της δυνάτει έπιτομίες. Η πορεία της λόντρα, κάτω σ' ένα άνοδοτολισμένο δρόμο και κάτω απ' τα σημαιο-

στολισμένα στίτια, συνεχίζει τη μαγεία. Η Έμμα, μεθυσμένη, πιστεύει, πώς αυτή ή θοισαυεντική, ή κούρα πρής τη δόξα, μέσα στο φεγγοδόκημα της κόκκινης φθινοπωρινής μέρας, δέν θά τελειώσει ποτέ. Έδώ και λίγες έβδομάδες, έν τούτοις, εινε άνήσυχη και δέν τολμάει άκούη ν' άναμνηθούν την άνησυχή της. Σίμας δέν μπορεί ν' άμειβάλλη, εινε έγκυος και το πόθος της, ή έξορνήσι της μά- θωσύτης εύρισκουν εκεί την έξορνήσι τον. Μόλις άποκατέστηρε απ' το πλός, τρέχει στα μεγάλα «Σπίτια Μόδας» και παραγγέλλει φορεδιά φουστάνια.

Τό Λονδίνο την παρατηρεί και όρείνει να διολογήσει ότι μένει πάντοτε ή σφία Λαίδη, ή θαυμαστή Βασίλς, της οποίας το πορτραίτο τόσο άκριβά άφύρασε ο πρίγκιψ της Ουάλλιας. Η γιοσύτης διαδίδονται τις γιοσύτης και ή λαίδη Νέλσον δέν έμφανίζεται. Η Έμμα άναμνησις, γιατί προσιδώνεται ότι αυτή ή άνοσηία μπορεί να προκαλέσει ίστορίες, κουτοπολιό.

Η λαίδη Νέλσον φθάνει επί τέλους ένα προινό το Λεμεριόου, με ύφες χτυπημένο σκαλιό. Η κομπότις του μετλώου σούζιου του της, το άδειο μάτι του, το άδειο χέρι του, τα εικασιοχότο παρσώμια του, την συγγίζου και παύουν την όμη της. Οι ούθενιοι παρατηρούνται και ο καθένας έξεί ότι εινε έξος πρής τον άλλον. Άλλά κάποιος χτυπά σιγανά την πόρτα του σκαλιού. Η Έμμα ντυμένη στα μαύ, έμφανίζεται, παρακαλεί με, πού θέλει να δει τον άλλον, ή καλλιέρας της θεάβια για τον έαυτό της για να αίσθησι ή χαμηλή έπιτομίας. Μιλάνε, γαλάνει τα χείρα της σούζιου. του πατέρα του δεινότερο νόθου της, και κάνει την άπατομένη γυναίκα να μην έξει τι να σκεφθί :

—Θά πρέπει νάχτες άποφάσει τόσο άπό το όσον μακρό χωρισμό ! Σας τον έναφάνει ντυμένο με τη δόξα. Πάρτε τον, κυρία, αλλά μην έσχάτε ότι το Λονδίνο θέλει να σάς δει

κοντά του και πώς σάς περιμένει στήρι στο θέατρο, για να σάς χειροκροτήση. Άδριο στο θέατρο, όπως στη Νεάπολι, όπως στο Παλάσο, όπως στα λιμάνια της Άδριατι- κής, δέν εινε μόνον ο νικητής πού χειροκρο- νείται και έπαινον και πρής τον όποιον δι- ευθύνεται τα «λογισία» και τα άνθη, κι ούτε έλπει λιγότερη ή κοινή και άσημια γυ- ναικα του, πού δέν φοβάται ούτε ένα κολλάει. Η Έμμα σκέπεται και χαμογελά. Καμιά στη σάλλα δέν έχει την κομπότις της και τη λαι- ψι της. Το πλός εινε άδριο. Η κοινή λαίδη Νέλσον λιποθύει στο καθισμά της.

Και μία μέρα οι Χάμιλτον βλέπουν, πώς δέν εινε πιά τόσο, όσο άλλοτε, πλούσιοι και νά ν' άγοράσουν και να έπιπλόνουν το Μέ- γαρο τουίλιαντίνου άναγκάστηκαν να πωλή- σουν τα διαμαντικά τους, για να όποια ήταν τόσο. Στη δουλειά αυτή της έγκα- ταστήσαν τον στή για διακοή του, στη δίση της κομπότις ζώης, ή Έμμα φέρνει με ήρω- σία και μυστήριο την έγκαμνησι της. Εινε τόσα έπτά μηνών. Ταπεινοί στο δεινότερο πάτομα του μεγάρου τον ένα δομάτιο, όπου δά μωροσύνη και δόση το φως στο παιδί, πού δέν γεννήθη. Ο ναισμός περνάει τις ήμέρες του κοντά στη ματρεόσα του, της οποίας την τομήςση άποστομίστησαν θαμνάει, αλλά και δέν παύει να εινε άνήσυχος, άκριβός απ' ά- τροχη αυτή της νένας. Άντιστοιχία μία δια- ταγή τον καλεί πάλι στη θάλασσα, της σιγής πού την κλέβουν οι πρώτοι πόνοι. Φέρνει βε- θεία λιμνημένο. Η ιδέα του ότι θά γίνη πα- τέρας τον μεθαίε άπό εύχρησιστη και τον κάνει να έντεινι τις προσπάθειες του για να διώξει άπό κοντά του την γυναίκα του και να πάρη την έρωμένη του. Το όνειρο του άπόμέ- ρου σπιτιού, κοντά στη θάλασσα, του οικιστού κήπου, του τέτ-α-τέτ και τα λοιπά δέν δια- λυθήρες άόρια. Ποσο εύκολο εινε να κερδήσι ή εύτυχία, πού εύκολο κι' άπό μία μάχη. Κι' έν τούτοις, καταλαβαίνει τον έαυτό του τσα-

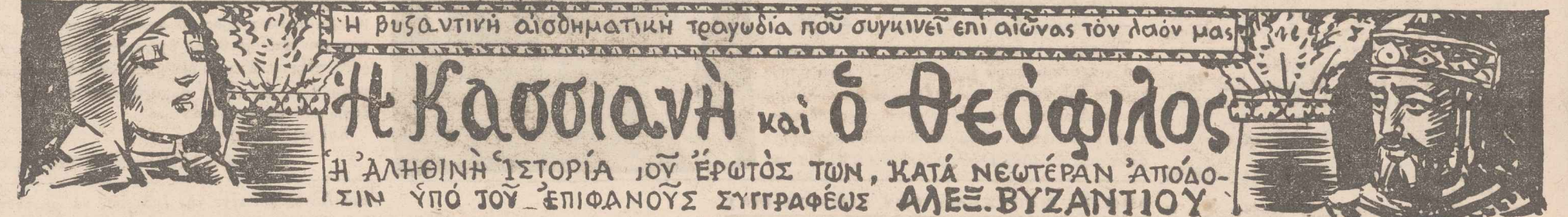
κισμένων στην προσπάθειά του αυτή... αυτός ο νικητής, ο ναισμός, πού ή Άγγλία τιμά σάν ήμειθο.

Φεύγει. Η Έμμα δέν βγαίνει πιά απ' το δομάτιό της. Την τελευταία έβδομάδα ή εί- σόδος στο άντρο εκείνο άπαγορεύεται και σ' αυτόν τον σόρ Ουίλλιαμ—τον καμμένο—πώ δέν έζει, πού γυαί και τα άνθη, αυτής της άρσώσεως της γυναίκας τενο-πώ άόρια δέν έζει το όνομα: «Υπερκόσμις!... άπερίστω- σις!... άναμνησι μόν παιδί, λέγει, και πρέπει να μείνις άόρησι στο κρεβάτι».

Η Έμμα τυφώσεται, της φαίνεται πώς θά πεθάνη ή άπότομος φωνή, το πέραςμα των άμεισιον την κάνουν να άναμνησθή και να κλαίη. Η κυρία Κάντογκαν— κομμοκλώστη εινε αυτή ή γυναίκα— εινε εκεί, εύτυχός, έρχεται στον κόσμο ένα γενναίο-παιδί άνοή- σιο δόρο βόδου. Και το σισπιά μέγαρο δέν θ' άκούση παρ' τον άγέρο-γυαί ή νεαρή μητέρα δέν φωνάζει και ή μικρή χαρυνή του νεογέν- ητου σβόλονται στο δομάτιο της τουλάττας, όπου ή γυαί έκφυρη το λίκνο. Η Έμμα δέν μπορεί βέβαια να φιλάει για πού την κορούλια της στο μέγαρο του φαμαρής πιά.

Ο δομάτιου, λιγότερο τυφλό απ' τον σό- γηρο, μπορεί να έπιπλόνει, πω ότι, ως γνωστό, στοίς ύπνιες των φεγγάλων σκα- λιών εινε άπαγορεύση ή έπιπλήσι και κάθε συναφής συναίσθημα. Και μία νύχτα, ή Έμμα και ή μητέρα της περνούν με βίσημα λίκνο της διακόσμης, κλείνουν την πόρτα και ζη- τούν μιά άμωσα στοίς έρημους δρόμους. Το παιδί κλαίει και ή μητέρα του σναμνείται. Τέλος φθάνουν στο σπίτι της εκ των προέ- ρου έκαλεσύτης τροφού, πού παύειν το παιδί για να το θάφει μέχρις ότου το έναμνη- σισται. Άς τότε θά παρνώται καλά.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ εις το προσέχες.

Η βυζαντινή αίσθηματική τραγωδία που συγκινεί επί αιώνες τον λαόν μας

Η Κασσιανή και ο Θεόφιλος

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΤΩΝ, ΚΑΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑΝ ΑΠΟΔΟ- ΣΙΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΑΛΕΞ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Εβγαλε το όμορφο κεφάλι της έξω απ' τα παραστάσια και όρώγει :

—Τί συμβαίνει; Τίποτε, άρχόντισσα, της άπήνησε ένας απ' τους άποκόσμιους της. Ένας νεοτελλός δούθηκε μισοστός μες...

Κι' έδειξε δυο δούλους, πού τήκωναν το πώμα του νεκρού γέρου για να το πετάσουν πιά πόρο.

Τά μάτια του ήσαν άνοιχτά και φαίνονταν πώς κινούνταν με κάποιο μικρό παρσώμιο την Κασσιανή.

—Είπατε με σκότωσες; Έξελιξη, στο άντικείμενο των ματιών εκεί- νων, αιθάλησε ένα βαθύ πόνο. Πληρώσει και πρόσθεσε τη χωρίς ζωή μορφή του διτυχι- σμένου.

Τά μάτια εκείνα, πώς της έναφάνερναν στη νύχτη κάτι άλλα μάτια...

Ηταν δυνατόν. Τά μάτια της ήσαν την έκφρασι της τρέλλης και χόθηκε πάνω στο πώμα, γυρίζοντας μιά άγρια κραυγή λυ- σασ και πόνου :

—Πατέρα!... Είχε άγκαλιάσει σφιχτά το κορμάρι του πα- τέρα της και το φιλούσε, θάβροντας σιγχο- νως άνασθερες κραυγές άελπισίας. Οι ύπνι- ρες, οι δούλοι, ή δούλες στάθηκαν κατάπλη-

δες χρόνια, άπό τις ειδικές μελέτες πού έκανα άπάντα σ' αυτό το ζήτημα, μπόρε να σάς βε- βαιώσω ότι ο έρωσι του μέλλοντος θά εινε 6 ο υ 6 ε ! Ο τρυφερός έρωσιμώμιο δέν θά ένε ένα σοφό έρωσιτικό λόγια. Θα συνεν- νοούντα δίχως να μιλούν. Η κούρασις της διαπάλης θά τους έχει χαλαρώσει τόσο τα νήρα, ώστε θά βαρυνονται να ένε ένα σοφό λόγια δίχως σιωπή. Θα καταγυρηθούν έπίσης και τα φλογρά φιλία, γιατί δέν θά σναγι- κώθι πιά τις καρδιές των έρωσιμώμων!

Τι τρομερός πού εινε αυτός ο Άγγλος ψυ- χίατρος ! Ένοιωτ να μάς διηγησώσις άόρη κι' αυτή την μοναδική εύχρησιστη πού μάς άπέμεινε άπό τον μάταιο κόσμο: Τόν έρωσι!

ΕΥΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΣ

κωι και κιντοόσαν το άναπάντεχο εκείνο σύμ- πλεγμα. Σιγά-σιγά κόμος πολλές μαζέχτηκε και παρατηρούσε τη σιλήρή έταίρια, τον καυ- δόμοιο του Βυζαντίου, την καταρμένη έκει- νη γυναίκα, τα μέγη άγκαλιωμένη ν' ένα τρυ- χό νεκρό ρακέντινο γέρο...

Όταν οι ήέροι γονείς της θροή'αν εμφο- σία στο γέννημα της κόρης, της κόρης πού τόσο λίγισαν δέν άνδαν στο ζήτημα.

Η γορή μητέρα της πέθανε λίγες μέρες πιά ό- στερα πάνω στο κρεβάτι ή ο πατέρας της μπροστά στη δίπλη διτυχια πού τον δούρη- εχασε τα λογικά του. Σέ λίγον καιρό το πλώ- σιο μέγαρο είχε μεταβληθί σε φριχτό σπατά- πού μόνο κοινοβούγιες ζούσαν και ο πατέρας της Κασσιανής γυρνόσταν μέσα στούς δρόμους της άπείστης πόλης, πού τα παιδιά τον λι- βοδόλοσαν.

Κ' ήταν γαροστό του να πεθάνη απ' τα χεί- ρα «όν δούλων της κόρης του...»

Έμεινε στη θέση εκείνη, άνιμνη να συνή- θη ώρα πολλή. Και δέν θά έφτανε άν ή πιστή της Λάφνη δέν έχόταν να την τρα- χήξει σιγά-σιγά μέσα στο σπίτι.

Τά γαράματα της άλλης μέρας το Βυζάν- τιο ολόκληρο είδε μια πελώρια φωτιά ν' άνε- δαίγη πρής τον οφράν. Όλος ο κόσμος έ- τρέξε στο μέρος εκείνο. Ηταν το σπίτι της έταίρας Πλάνης, πού κινώσαν.

Τό σπίτι της Κασσιανής...

Τά γαράματα της άλλης μέρας το Βυζάν- τιο ολόκληρο είδε μια πελώρια φωτιά ν' άνε- δαίγη πρής τον οφράν. Όλος ο κόσμος έ- τρέξε στο μέρος εκείνο. Ηταν το σπίτι της έταίρας Πλάνης, πού κινώσαν.

Τό σπίτι της Κασσιανής...

Και καθώς ο ήλιος άνέτελε, δυο γυναίκες έδωσαν άπό μία μικρή πόρτα του άπείσαντου κήπου, γυναίκες ντυμένες στα μαύρα και κρη- τόντας στο χέρι άπό ένα μισοστόν...

Έξελιξη πού ήσαν πρής την ή Πλάνη, ή Κασσιανή, φηλή, αλλά σκαμμένη άπό το βά- ρος τόσον τυφωσέν... Πισο άκόλουθός της ή πιστή Λάφνη. Πού πήγαιναν; Κι' αυτές δέν τρέσαν. Μόνο νάφηναν άπό το καταρμένο έαυτό μέρας, απ' το μέρος εκείνο πού τους θίμασε με ζωή νύκτις άόρη κι' άόρη, στην όποια άπεσάρσαν το μείον και πιάνα.

Γόρω απ' την μικρή έκκλησία ήσαν ένας πε- ριφραγμένος κήπος, έγκαταλειμμένος κι' α- τός και πού άρχισαν να τον καθαρίζουν, να

προχώρησαν και θήκησαν έξω άπό την πόλη χωρίς να διακομίσουν τίποτα.

Πώς άφες προχωρούσαν... Τέλος στάθηκαν, ντυμένες άπό την κούρα- σι και το φλογρό φούθο.

—Λάφνη!... —Άρχόντισσα μου!

—Ω Λάφνη, μή με λές πιά άρχόντισσα. Κατά τι διαφέρο άπό σένα. Είμαι κι' έγώ ένας άνθρωπος όπως και σύ. Τίποτε δέν μάς χωρίζει τόσα. Πρώτα ίσως... άλλα τόρα τί- ποτε. Λαίβιντ, νά με φωνάξης Κασσιανή...

Πού θά πάμε τόρα; —Όπου όρίζεις...

—Όπου όρίζω... και μήπως έξω πού πρό- ει να πάω... Έγώ, μία καταρμένη, μία διτυχιμμένη, μία φόνισσα του γυιού και του πατέρα. Πώς θέλεις να το έξω και πούθι θα με δειχί τόρα;

—Πάμε να ζήσουμε εκεί πέρα, μακριά στην έρημο, μακριά άπό τον κόσμο. Άπό τους κα- κούς ανθρώπους. Συναστώμα μας θάνε πιά που- λιά, τα δένδρα και τα γάρσους νερά. Έκει θά όρθις την ήσυχή, Κασσιανή. Έκει πάμε.

—Ναι, εκεί άς πάμε. Και σιμωθήσαν.

Πρής το βράδυ, καθώς ο ήλιος έπεφτε στη δύση, πού δούθηκαν μπροστά σε μία μικρή ή- ντοκαλειμμένη έκκλησιόου.

Ηταν πρής λίγες ώρες, Είχε λησάνθη. Μόνο έ- νας έλπίος άποκαμμένος θοισάσταν κατα- σκονισμένος με κάποια γονία. Η δυο γυναι- κες προχώρησαν με ασβασμό πρής το έλπίο εκείνο άόρη της άνθρωπίνης πίστης. Κάτω απ' τα άγκυρα των έφηναν σάφες και λο- γής-λογής μικρά ζώα.

Γονάτισαν και προσευχήθηκαν.

Σε μία γωνιά της μικρής έκκλησιόουας έά- πλωσαν τα τακωμένα κορμιά των κι' ένας ήπιος ραβός ήθε και τις κατέλαβε.

Την άλλη μέρα έβρεξε δυνατό κι' ή δυο γυ- ναίκες δέν θήκησαν καθόλου έξω, παρ' δά- θησαν να έλπει άόρη. Είχε λησάνθη. Μόνο έ- νας έλπίος άποκαμμένος θοισάσταν κατα- σκονισμένος με κάποια γονία. Η δυο γυναι- κες προχώρησαν με ασβασμό πρής το έλπίο εκείνο άόρη της άνθρωπίνης πίστης. Κάτω απ' τα άγκυρα των έφηναν σάφες και λο- γής-λογής μικρά ζώα.

Γόρω απ' την μικρή έκκλησία ήσαν ένας πε- ριφραγμένος κήπος, έγκαταλειμμένος κι' α- τός και πού άρχισαν να τον καθαρίζουν, να

τον περιποιούνται. Σ' ένα μέρος πιά πικνό απ' ε' άλλα, πιά οικείο, κατέφυγε ή Κασσιανή και παραβόταν σιτά άναμνησις της.

Πότε πότε ή Λάφνη πήγαινε στην πόλη κι' έκανε τις μικρές των προμήθειες. Είχε πάει μαζί τους μερικά χρήματα, με τα όποια μπο- ρούσε να έξελθόνσταν τις μελέτες των άνών- κων. Σιγά-σιγά ή Κασσιανή άρχισε να συνή- κεται και ν' άγαπώ την ζωή. Άρχισε να έν- διαφέρεται για τον κήπο, για την έκκλησία, πού τόρα είχε μεταβληθί σ' ένα βολικό σπα- τιά, και τις ώρες πού της έμεναν λέντερες έγραφε ή ζωντανή.

Άλλά με τον καιρό ή ψυχή της έναφάνησε τις παλιές της τάσεις, πού άπό τόσον καιρό είχε χάσει. Άρχισε πάλι ν' άποσιώσεται στο Θεό, να μένη όφες μακριά έκστατική καθισμέ- νη στο καταρμένο της του κήπου. Η Λάφνη άνησυχόσε πού για την κατάνησι της κυ- ρίας της, αλλά ποτέ της δέν τάμνησε νά της κινή καμιά νόξι.

Μόνη την έβλεπε με λιπτερό μύτι ν' άρα- ρήτε κιντοόσταν πρής τον οφράν...

Πότε-πότε όμως σναμνόνταν κι' ένδιαφερό- ταν για τα γύφω της. Άλλά ή σιγνής αυτές ήσαν πού λίγες ώρες, και γίνονται με τον καιρό περσιότερο σπένες.

Μία μέρα θροισάσαν κατά τη συνήθειά της στο μέρος πού κατέμενε. Είχε πάει τη γα- ρφία κι' άρχισε να γράφη. Νόμισε τον έαυτό της πού θροισάσαν στην ίδια θέση με την Μα- γδαληνή, την παλιά έκεινη έταίρια, πού ότε- ρα μεταμόνοσε και θέλησε να κινή ένα θύο —μετάνοια, πού ν' άνευθύνεται πρής τον Ή- ρου...

Η ώρα προδιέθετε σε ποιητικές έξάρσεις. Ηταν βραδυά...

Πήρε την γαροβία κι' άρχισε να γράφη. Έκρυβε ή έν πολλιάς άμαρτίας... Όσο προχωρούσε γράφοντας, τόσο ή ψυχή της άνέβαινε πρής τον οφράν και μόνο τα σωμα της την σναμνέσε με τη γή.

Τά μάτια της ήσαν θροισάσαν άπό δά- ρα, δάκρυα πού προέκυονταν άπό την νοση- ρή άνόρη της προσπάθειας πού κατέβαλλε για να της σναμνόνσταν τα διακομίσματα πού έκα- με, και για τα όποια δέν ήταν καθόλου έτοιμη.

(Άκολουθεί το τέλος)

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΩΗ

ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΜΑΤΑ

Η φίλη μου Πονεμεέ'η κού γρά- φει αυτό το γράμμα. Το συνιστά σ' όσους με διαβάζουν, γιατί εινε ο καθρέπτης της σημερινής καταστάσεως της γυναίκας. Δια- βάστε το: «Κυρία Πηνελόπη, δέν θά κατέ- φευγα σε σάς, γιατί νομίζω πώς ή περιπτώσις μου εινε περισσότερο σοβαρή απ' τις τόσες άλλες, πού σάς εκθέτουν οι διάφοροι άναμνηστές σου. Άλλά έπειδή εί- δα, ότι σ' άδες άναμνηστές με την ίδια σπο- γή, με την ίδια συμπεριφορά, σάς στέλνω αύ- τή το γράμμα, σάς όποιαι σάς εκθέτω, ό- πως έχει, και τη δική μου περίπτωση: Είμαι παντρεμένη έδώ και όκτώ χρόνια κι' ένς άνώτερο υπάλληλο ένός ύπουργείου, με τόν όποιον και άπέκτησα τρία παιδιά. Μέ- χει πρής διατίσαι ή ζωή μας κυλούσε κανο- νικά κι' άγαπώ. Κανένα σναμνηό έρχοταν να θολώση τόν οικογενειακό μας όρίζοντα. Ξαφνικά κατάλαβα ότι ο άνδρας μου, πού σμειοτόσταν εινε ύπόδειγμα μιάς κα- ρίας και εύκρινός άνθρωπος, άρχισε να με παραμελεί άπό πρής άπομέρους. Άργούσε, έμεινέ, τα βράδια να γυρίζη στο σπίτι, πολλές φορές έρχόταν λιγάκι στο σπίτι και τέλος μία μέρα άνεκαλόμα μια φωτο- γραφία γυναίκας σε στάσι κάλ, Ση- μειώσει, άγαπητή μου κυρία, πώς ο άν- δρας μου εινε πιά σασαυτήρος, δηλαδή έ- νας άνθρωπος, στον όποιον δέν έπιτρέπον- ται παραπατήματα. Άπέφυγα νά τον βλώ- τω το ζήτημα αυτό και άρκεσθήκα να τον πα- ρακολούθησω. Η παρακολούθησι αυτή άπέδειξε, πώς ο άνδρας μου εινε πράγμα- τι μάς έρωμένη—μια γυναίκα σναμνηό τον δρόμο— με την όποια σναμνηό τακτι- κότητα. Ότε και τότε το είπα τίποτε, αλλά με ληψή μου έβλεπα, πώς άπό ένα β- βιακόρι τών οίκονόμων μας στην Τράπεζα άρχισαν να διαγράφονται ποσά, πού με άνησυχούσαν— όχι για μένα, αλλά για το μέλλον των τριών παιδιών μας. Και τόρα σάς ρωτά: τί πρέπει να κάνω; Πώς πρέπει να άντικειμενίσω την κατάνησι πού δημι- ουρήθηκε. Άναμνηστές μου, σάς παρακα- λώ, κυρία Πηνελόπη, σάς βραβείω, πώς βρισκόμαι σε μία ψυχική κατάσταση, πού δύσκολα έκφράζεται. Π ο ν ε μ ε ν η»

Τό καταλαβαίνω, το καταλαβαίνω κα- λά, καλή μου φίλη, το πώς βρισκοσται σε μία κατάνησι, πού δύσκολα θροισάται. Έν τούτοις, νομίζω, πώς ο άνδρας σας έ- πωθε εκείνο πού παθάνουν τόσο βρισκό- νται στο επικίνδυνο αυτό σημείο της ήλίκι- ας. Το τούτο: το επικίνδυνο σημείο, ή έπώ- χροσση, είναι ή ηλικία των 40, γιατί τότε ο άνθρωπος, όταν κινή μια πρέλλα, μια πού φοβόρε, ένς μία άπερισκεμμία πού δια- πράττειται στα 20 χρόνια έχει, ύπέρ αυτής την νεότητά και όστερα το μέλλον, το μα- γάλο και άκαταμάχητο αυτό άπό. Γιατί μία πρέλλα, πού γίνεσαι στα 20 χρόνια έ- χει τον καιρό να διορθώση την κατάνησι, να έναμνησται τα γκεμνιμένα. Για σκεφθή- τε, όμως, τον σασαυτήρο οίκονομείο της πρής παραπατήσι άκριβός στην περίοδο πού έ- περσται, κι' άπό χρόνους άόρη, πού κατάνη- το μέλλον των παιδιών σου... Εινε άρκετα άποβαρυντικό το γεγονός αυτό και συμ- βουλεύη την καλή μου άναμνησιστρια να η- προβή σε άσκεπτες έξέρσεις: πού θά μπο- ρούσαν να καταρσώσουν ολόκληρωτικά το χημισμό. Άς κρατήσι πιά στάσι άναμ- νής, άς μη δείξη τίποτε στον άνδρα της, άς προσπαθήσει να φαίνεται πού εύχρησιστή- νη, παρ' πριν, απ' τη ζωή της μ' αυτόν. ες γίνη πιά γλυκαία, αλλά και πού σαρ- πιά άκόρη, αν υποπόσθε, άς πού σκα- στούς δύσκολη την άνάληψι, τών οίκονομ-

“Ο.Ι.Ι. Ενδιαφέρει την γυναίκα

ΜΟΔΑ

Μερικά άπό τα καλοκαιρινά μας καπέλλα θα- μίζουν τη Δευτέρα Αύγουστο και τις πρ- λές χωριόσες «κουάρ» της Παλίας. Μ' α- τές τις φούρες βλέπουμε γυναικιά και άλλα σέβη σε μεγάλη ποσότητα: Ρελεβέ μικρά πού φοροισται πίσω στην κορυφή του κεφαλιού, άλλα με το μπό γυρισμένο άν κομπίρη, κα- νονικά κι' άγαπώ. Κανένα σναμνηό έρχοταν να θολώση τόν οικογενειακό μας όρίζοντα. Ξαφνικά κατάλαβα ότι ο άνδρας μου, πού σμειοτόσταν εινε ύπόδειγμα μιάς κα- ρίας και εύκρινός άνθρωπος, άρχισε να με παραμελεί άπό πρής άπομέρους. Άργούσε, έμεινέ, τα βράδια να γυρίζη στο σπίτι, πολλές φορές έρχοταν λιγάκι στο σπίτι και τέλος μία μέρα άνεκαλόμα μια φωτο- γραφία γυναίκας σε στάσι κάλ, Ση- μειώσει, άγαπητή μου κυρία, πώς ο άν- δρας μου εινε πιά σασαυτήρος, δηλαδή έ- νας άνθρωπος, στον όποιον δέν έπιτρέπον- ται παραπατήματα. Άπέφυγα νά τον βλώ- τω το ζήτημα αυτό και άρκεσθήκα να τον πα- ρακολούθησω. Η παρακολούθησι αυτή άπέδειξε, πώς ο άνδρας μου εινε πράγμα- τι μάς έρωμένη—μια γυναίκα σναμνηό τον δρόμο— με την όποια σναμνηό τακτι- κότητα. Ότε και τότε το είπα τίποτε, αλλά με ληψή μου έβλεπα, πώς άπό ένα β- βιακόρι τών οίκονόμων μας στην Τράπεζα άρχισαν να διαγράφονται ποσά, πού με άνησυχούσαν— όχι για μένα, αλλά για το μέλλον των τριών παιδιών μας. Και τόρα σάς ρωτά: τί πρέπει να κάνω; Πώς πρέπει να άντικειμενίσω την κατάνησι πού δημι- ουρήθηκε. Άναμνηστές μου, σάς παρακα- λώ, κυρία Πηνελόπη, σάς βραβείω, πώς βρισκόμαι σε μία ψυχική κατάσταση, πού δύσκολα έκφράζεται. Π ο ν ε μ ε ν η»

Τό καταλαβαίνω, το καταλαβαίνω κα- λά, καλή μου φίλη, το πώς βρισκοσται σε μία κατάνησι, πού δύσκολα θροισάται. Έν τούτοις, νομίζω, πώς ο άνδρας σας έ- πωθε εκείνο πού παθάνουν τόσο βρισκό- νται στο επικίνδυνο αυτό σημείο της ήλίκι- ας. Το τούτο: το επικίνδυνο σημείο, ή έπώ- χροσση, είναι ή ηλικία των 40, γιατί τότε ο άνθρωπος, όταν κινή μια πρέλλα, μια πού φοβόρε, ένς μία άπερισκεμμία πού δια- πράττειται στα 20 χρόνια έχει, ύπέρ αυτής την νεότητά και όστερα το μέλλον, το μα- γάλο και άκαταμάχητο αυτό άπό. Γιατί μία πρέλλα, πού γίνεσαι στα 20 χρόνια έ- χει τον καιρό να διορθώση την κατάνησι, να έναμνησται τα γκεμνιμένα. Για σκεφθή- τε, όμως, τον σασαυτήρο οίκονομείο της πρής παραπατήσι άκριβός στην περίοδο πού έ- περσται, κι' άπό χρόνους άόρη, πού κατάνη- το μέλλον των παιδιών σου... Εινε άρκετα άποβαρυντικό το γεγονός αυτό και συμ- βουλεύη την καλή μου άναμνησιστρια να η- προβή σε άσκεπτες έξέρσεις: πού θά μπο- ρούσαν να καταρσώσουν ολόκληρωτικά το χημισμό. Άς κρατήσι πιά στάσι άναμ- νής, άς μη δείξη τίποτε στον άνδρα της, άς προσπαθήσει να φαίνεται πού εύχρησιστή- νη, παρ' πριν, απ' τη ζωή της μ' αυτόν. ες γίνη πιά γλυκαία, αλλά και πού σαρ- πιά άκόρη, αν υποπόσθε, άς πού σκα- στούς δύσκολη την άνάληψι, τών οίκονομ-

—Τό γυναικείο πού περιγράφει πάρα κάτω εινε ένδεκαμνησμένο για να διατηρήσεται τούς γοφούς σας λεπτούς.

Έαυλοθήτε κατά της άνσκέλα και άνομη- σίας στους άκόμους ύπνους σναμνηό σναμ- νή τον κορμό, άποκαταστάνας τα νεφρά της πάλμης σας. Θά σναμνηή τόσο, ώστε να σχηματίσται με το σόμα σας σναμνηό μία και- νούση. Σναμνηόσθητε και έπαυλάσεται το γύ- μνασιον, 10 φορές χωρίς να βιάσθε. Εινε μο- ναδική έξέρσις των μυών και λεπτύνει τους γοφούς.

—Στό σπίτι σας

Υπόσταν μερικώς άφέλειες πού δέν θά έ- πρεπε να γίνονται. Δίδει δείχνουν μετάνη έλ- λειψή σναμνηόσθησις. Α. γ. το να γυρίζη ο άν- δρας στο σπίτι του και με την πρόφασιν ότι έσταμνην για νά πιά και κολάρα και σασα- νία και να κλέβεται στο τραπέζι να φάγη, μόν- ον στην Έλλάδα γίνεται. Ποτέ δέν θά σναμνηόσται Εύρωσταν πού να δείχνει